

РЕШЕНИЕ

№ 5297

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ралица Мравкова, като разгледа дело номер **7572** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Д. С. К. срещу Решение от 10.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав, по НАХД № 2997/2019г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 17-4332-024823/30.11.2017 г. на Заместник-Началник отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 103 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/; 2. „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 150 от ЗДвП; 3. „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл. 185 във връзка с чл. 105, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице. Съдът е възприел превратно и едностранно осъществилата се фактическа обстановка, като не е изследвал в пълнота събрания по делото доказателствен материал. Претендира направените пред двете инстанции съдебни разноси.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 01.09.2017 г. около 20:00 часа, в [населено място], [улица], с посока от [улица]към [улица], служители в ОПП СДВР забелязали лек автомобил БМВ 325 ТИ КОМПАКТ с рег. [рег.номер на МПС] със затъмнени странични стъкла да извършва маневра обратен завой. Въпреки подаването на ясен звук и светлинен сигнал за спиране на МПС, вместо да отбие вдясно и да изчака указанията на служителите, управляващият МПС ускорил рязко, като осуетил извършването на проверка. След справка по регистрационния номер на автомобила било установено, че същият е собственост на Д. С. К., който не притежавал свидетелство за управление на МПС /СУМПС/. На 04.09.2017 г. служителите в ОПП СДВР посетили адреса на К., разпознали лицето като управляващото лекия автомобил на 01.09.2017 г. Д. С. К. написал сведения, че се изплашил „дали са истински“ и поради това, че е чел за обири, извършвани по подобен начин, избягал, без да чака указания. За извършените нарушения – неподчиняване на подаден сигнал за спиране от контролен орган, управление на МПС от неспособен водач, ограничена видимост на стъкла на автомобила /предни странични стъкла/ е съставен акт бл. № 026113/04.09.2017 г., въз основа на който е издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДВП във връзка със Заповед № 81213-952/20.07.2017 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение. Приетото от съда се потвърждава от събрания и проверен по делото доказателствен материал. Изслушаните свидетелски показания на св. Г. и К., ведно с писмените доказателства, установяват сочените за извършени нарушения, поради което изложените от СРС мотиви в тази посока не следва да се преповтарят. Настоящата съдебна инстанция възприема изцяло и доводите в оспореното съдебно решение, касаещи свидетелските показания на св. Д. и св. Г.. Това е така и заради съдържанието на сведението, което собственооръчно е изготвил и разписал Д. К.. В същото са посочени дата и място на извършване на деянието, изцяло кореспондиращи на конкретизираните в акта и НП.

Отделно от това, в сведението К. изцяло потвърждава, че на 01.09.2017 г., на [улица] е управлявал личния си автомобил с рег. [рег.номер на МПС], като не е спрял на звуковия и светлинен сигнал, отправен от полицаите. По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянията. Нарушенията са формални, като за осъществяването им не е необходимо настъпването на определен противоправен резултат. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП.

В допълнение следва да се посочи, че конкретното място на извършване на нарушението е обстоятелство, релевантно при определяне на компетентността на контролните органи да съставят актове, а от там и да налагат наказателни постановления. В конкретния случай няма спор, че нарушението е извършено на територията на [населено място], т.е. материалната компетентност на актосъставителя и административно наказващия орган е осъществена с оглед определената в цитираната по-горе заповед на Министъра на вътрешните работи.

Всяко от нарушенията е квалифицирано правилно и за него е наложено административно наказание. По първото е наложена „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 103 от ЗДвП. Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. По смисъла на чл. 103 от ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. В конкретния случай К. не спира и продължава движението си при подаден ясен светлинен и звуков сигнал, което се потвърждава от събрания по делото доказателствен материал, вкл. и от изготвеното и подписано собственоръчно сведение. С това свое поведение лицето е осъществило състава на нарушението по чл. 103 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП. Правилно на касатора не е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно“, кумулативно предвидено в разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП, доколкото същият не е правоспособен водач. Отделно от това, е наложено само едното от предвидените наказания, макар и в максимален размер, което не пречатства правото на защита на наказаното лице. По второто нарушение е наложена „глоба“ в размер на 300 лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 150 от ЗДвП. Съгласно чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП /в релевантната редакция - ДВ. бр.101 от 20 Декември 2016г./ „наказва се с глоба от 100 до 300 лв., който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление“. Разпоредбата има последващи изменения, като в последната – в сила от 03.01.2018 г., е добавено изрично като субект на деянието и лице, което управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач. Въпреки изменението, с чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП, се наказват и лицата, които управляват МПС, без да притежават свидетелство за управление /предл. 2/. По смисъла на чл. 150 от ЗДвП „всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно

средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4“. Към настоящия момент разпоредбата на чл. 150 ЗДвП е изменена, като е запазено изискването всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, да се управлява от правоспособен водач. Независимо от измененията на цитираните от контролните органи норми, не е налице по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, въз основа на който да се обуслови липсата на съставомерност на деянието съгласно чл. 6 ЗАНН, а оттам и отмяна на НП. В конкретния случай няма спор, че К. не е правоспособен водач и като такъв правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 150 от ЗДвП. По третото нарушение е наложена „глоба“ в размер на 20 лева на основание чл. 185 във връзка с чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 185 от ЗДвП за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, т.е. извън изрично посочените, се предвижда налагането на административно наказание „глоба“ в абсолютен размер от 20 лева. В конкретния случай се констатира нарушение по чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, който забранява ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Не се оспорва в настоящото производство, че предните странични стъкла на управлението от К. автомобил са с намалена видимост – „ограничена с поставено тъмно фолио“ /АУАН/. Не намира приложение чл. 105, ал. 3 във връзка с ал. 1 ЗДвП, тъй като, дори и да се твърди намаляване прозрачността на стъклата, то в конкретния случай това намаляване безспорно води до управление на МПС при ограничена видимост. С оглед гореизложеното и при съобразяване на разпоредбите на чл. 3, ал. 1 ЗАНН се формира извод, че законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил посочените наказания за деяния, които съставляват нарушения по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-и състав, по НАХД № 2997/2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

